

1 slecht nieuws

‘Dit is echt niet normaal!’ Jasmijn wijst naar de groep bavianen voor hen, op een punt van de rots. ‘Kijk dan! Ze zitten daar maar wat.’

Jurre knikt. Dit is inderdaad niet normaal. Mantelbavianen horen te krijsen en rond te springen, maar dit ...

‘Het lijkt wel een groep oude opaatjes in een bejaardentehuis!’

Ineens maakt één baviaan zich los uit de groep en loopt naar een boom.

‘Hij gaat klimmen!’ Jasmijn gilt bijna.

‘Ssst!’ sist Jurre. Zijn ogen volgen de baviaan die nu vlak bij de boom staat. Ineens neemt het dier een aanloop, grijpt de stam vast en klimt naar boven. Jurre’s mond valt open. Een mantelbaviaan die in een boom klimt? Dat doen ze alleen als er gevaar dreigt!

Jasmijn buigt zich over de omheining. ‘Daar zitten er nog meer!’ Jurre ziet ze ook. Vijf bavianen, boven in de top. Hij schudt zijn hoofd. ‘Er is hier iets niet in orde.’

‘Zeg dat wel’, klinkt een stem achter hem. Jurre draait zich om. Daar staat dierenverzorgster Kirsten. In haar kruiwagen ligt een heerlijke taart, gemaakt van groente en fruit.

‘Nou, deze kan ik ook net zo goed weer wegzetten. Ze eten echt niets vandaag. Zelfs geen taart.’

‘Hoe kan dat?’ vraagt Jurre.

Kirsten haalt haar schouders op. ‘Geen idee. Maar vreemd is het wel. Gisteravond wilden ze niet naar binnen en vanmorgen

duurde het wel een uur om ze weer naar buiten te krijgen.’

‘Zijn ze bang?’ vraagt Jasmijn.

Weer haalt Kirsten haar schouders op. ‘Daar is geen directe aanleiding voor. Eerlijk gezegd snappen we er niks van.’

Ze pakt de kruiwagen op en loopt verder.

‘Ik denk toch dat ze ergens bang voor zijn’, meent Jasmijn.

Jurre knikt. ‘Dat zou best kunnen. Maar waarvoor? Kom, laten we een rondje om het eiland maken.’ Hij loopt weg. Jasmijn komt achter hem aan.

Als ze nog maar net de bocht om zijn, botsen ze bijna tegen iemand op.

‘Jurre! Jasmijn!’ Voor hen staat meneer De Jong, de directeur van Zoopark. Zijn stropdas hangt scheef en zijn haar zit helemaal in de war. Maar het ergst zijn z’n ogen. Die kijken alsof de hele dierentuin op instorten staat.

‘Wa... wat?’ stamelt Jurre. ‘Is er iets?’

Meneer De Jong kucht. ‘Ik heb slecht nieuws’, zegt hij. Zijn stem klinkt een beetje hees.

‘Wat?’ Jurre wil de woorden wel tevoorschijn trekken en ook weer niet.

‘Kaya. Ze is dood.’

Even denkt Jurre dat hij het niet goed verstaan heeft. ‘Wat?!’ roept hij. ‘Kaya? De leidster van de olifantenkudde?! Is ze ...’

Meneer De Jong kijkt hem aan. ‘Dood ja. Overleden.’ De woorden vallen als bakstenen uit zijn mond.

‘Hoe ... kan dat?’ hakkelt Jasmijn.

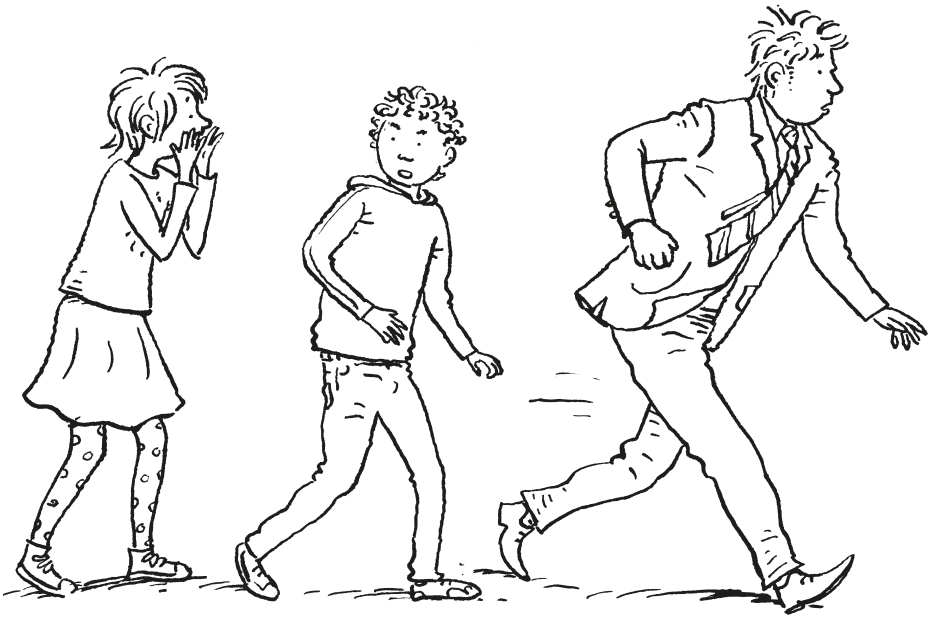
Meneer De Jong haalt zijn hand door zijn haar. ‘Vanmorgen lag ze zomaar dood in de stal.’

Vanmorgen? Zomaar? Allerlei gedachten dwalen door Jurre's hoofd.

‘Kom maar mee’, zegt meneer De Jong. ‘Tenslotte zijn jullie net zo goed directeur hier.’

Jurre slikt. Jasmijn knikt. En dan lopen ze achter meneer De Jong aan, die met grote stappen voor hen uit beent.

Bij de olifantenstallen is het nog stiller dan bij de bavianen.

Meneer De Jong legt zijn wijsvinger tegen zijn lippen. Op hun tenen volgen ze hem naar binnen. De voorste stal is leeg, maar de achterste?

‘Daar is ze’, fluistert meneer De Jong. Jurre grijpt met beide handen de tralies vast. Hij buigt zijn hoofd zo ver naar voren dat hij bijna vast komt te zitten tussen de dikke ijzeren stangen. Achter in de stal staat een groep olifanten. Ze leunen tegen elkaar, alsof ze bang zijn dat ze anders om zullen vallen. Zachtjes zwaaien hun slurven over de grond. Of nee, niet over de grond, over ...

Ineens ziet Jurre haar: Kaya. Wat? Is dat de grote, sterke bazin? Niet te geloven! Roerloos ligt ze daar, met haar rug tegen de muur. Haar dikke poten steken recht vooruit.

‘Het lijkt net of ze slaapt’, fluistert Jasmijn naast hem.

Jurre laat de tralies los en zoekt een plekje verderop, dicht bij een paar dierenverzorgers die ook staan te kijken. Zeven olifanten staan in een halve kring om hun dode leidster heen.

Nog steeds zwaaien hun slurven langzaam heen en weer, als eenzame schommels in de wind.

‘Waarom doen ze dat?’ vraagt Jurre aan de dierenverzorger naast hem, die de naam Simon op zijn trui draagt.

‘Ze rouwen’, zegt Simon. ‘Ze nemen afscheid van haar.’ Hij zucht diep, en knippert met zijn ogen.

Jurre kijkt vooruit. Het is raar om een grote man bijna te zien huilen. Toch klimmen de tranen bij hem ook steeds hoger.

‘Zo zelig ...’ zegt Jasmijn. Ze bijt op haar lip. Jurre slikt. Er zit een rare bobbel in zijn keel.

Meneer De Jong trekt aan zijn mouw. ‘Kom. We laten de dieren even alleen. Dat is beter.’

Zonder iets te zeggen lopen ze de stal uit.

Even later komt Simon ook naar buiten. Hij wrijft met zijn hand langs zijn ogen. ‘Akelige vliegjes’, mompelt hij. Jurre heeft geen vliegje gezien, maar hij houdt zijn mond.

‘En nu?’ vraagt Jasmijn. ‘Blijft Kaya zo liggen?’

‘Voorlopig nog wel even’, zegt Simon. ‘We moeten ze de tijd geven.’

Jurre knikt. ‘Rouwen alle dieren als er een van hen sterft?’

Simon schudt zijn hoofd. ‘Nee, niet allemaal. Maar olifanten wel. Ze zijn intelligent en sociaal.’

Als Simon ziet dat Jasmijn een diepe rimpel boven haar ogen

trekt, legt hij uit wat hij bedoelt. ‘Olifanten zijn groepsdieren en geven veel om elkaar. Daarnaast zijn ze behoorlijk verstandig. Wist je dat hun hersens wel vijf kilo wegen?’

Nee, dat wist ook Jurre niet. Vijf kilo!

Simon glimlacht. ‘Ze zeggen niet voor niks dat iemand een olifantengeheugen heeft hè, als-ie veel dingen onthouden kan. Olifanten herkennen hun kuddegenoten, zelfs als ze elkaar jarenlang niet gezien hebben. Maar als jullie het niet erg vinden, ga ik ervandoor. Ik heb Sjaak beloofd om mee te helpen.’

Jurre wil vragen wie Sjaak is, maar Simon loopt al weg.

‘Zullen wij nog even langs de rodebillenapen gaan?’ stelt Jasmijn voor.

‘Mantelbavianen bedoel je’, verbetert Jurre, maar Jasmijn reageert er niet op.

Zwijgend lopen ze terug naar het bavianeneiland. De apen zitten nog steeds op de rots en in de bomen. Ze maken geen enkel geluid.

‘Valt jou dat ook op?’ vraagt Jasmijn.

‘Wat?’

‘Nou, het is overal zo stil. Niet alleen bij de apen, maar ...’ Ze aarzelt even. ‘Het lijkt wel of het verdriet hier in de lucht hangt.’

Jurre knikt, hoewel hij het een beetje raar vindt wat Jasmijn zegt. Alsof verdriet iets is wat je op kunt hangen. Dat zou makkelijk zijn, want dan kon je het ook weer weghangen.

‘Misschien zijn de apen daarom zo rustig’, bedenkt Jasmijn.

Jurre begrijpt haar niet meteen. ‘Wáárom?’

‘Nou, omdat Kaya gestorven is. Misschien zijn ze gewoon overstuur.’

‘Kan niet’, zegt Jurre. ‘De bavianen deden gisteren al vreemd, terwijl Kaya vanmorgen pas overleden is.’

Jasmijn kijkt hem aan, haar hoofd een beetje schuin. ‘Maar misschien hebben ze het al aangevoeld gisteren? Dat ze al wisten dat er iets vreselijks gebeuren ging?’

Jurre denkt even na. ‘Dat lijkt me sterk.’

Maar Jasmijn houdt vol. ‘Apen zijn slim hoor. Minstens zo slim als olifanten. Dus?’

Jurre geeft geen antwoord. Kaya zit in zijn hoofd en meer kan er even niet bij. Hij zucht. ‘Zullen we maar naar huis gaan?’

Die avond zit Jurre achter de computer. *Olifant*, typt hij in. Meteen spuit de computer allerlei weetjes op het scherm. Jurre scrolt langs de regels. De meeste dingen weet hij al. Als hij even later wil afsluiten, leest hij ineens toch nog iets wat hij eigenlijk wel wist, maar waar hij toch vreselijk van schrikt. *De olifant heeft maar één vijand: de mens*. Wat?! Ineens is het of hij meneer De Jong weer hoort praten. *Zomaar ... zomaar ... zomaar*. Jurre prevelt het woordje zachtjes voor zich uit, en hoe vaker hij het uitspreekt, hoe minder hij ervan gelooft. Een grote, sterke olifant die zomaar dood neervalt in de stal? Is dat niet raar? Ja, dat is raar. Heel raar!

Jurre springt op van de computerkruk en rent door de kamer.

‘Waar heb jij last van?’ vraagt moeder verbaasd.

‘Van Jasmijn!’ roept hij, ‘ik bedoel, ik moet haar bellen!’

Jasmijn neemt zelf op en Jurre vertelt in korte zinnen wat hij net heeft bedacht.

‘Een mens?’ reageert Jasmijn. ‘Dus jij denkt dat Kaya gedood is door een mens? Maar waarom zou iemand ...’

‘Dat kan ik zo een-twee-drie ook niet bedenken, maar ...’

Jurre hoort gegrinnik. ‘Jasmijn?! Doe niet zo stom! Ik meen het echt, hoor!’

Ineens is het stil aan de andere kant van de lijn.

‘Maar Jur ... als dat waar is ...’

Jurre laat haar niet uitpraten. ‘Inderdaad. Als dat waar is, als het een mens is, dan is het een heel gevaarlijk mens!’

Het is weer even stil. ‘Maar Jur ... dan lopen de andere olifanten ook gevaar!’

Jurre knikt. ‘Precies, dat bedoel ik dus. Tijd voor actie!’